

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Εύρισκόμην ἐν τῇ θαλειφωτάτῃ τῇς Ηελιοπονηγήσου πολίγυνη Φιλιατρὰ ώς ἀνταποκριτής τῇς «Ἀνροπόλεως» ὑπὸ δλως θλιθεράς περιστάσεις καὶ ἀνεγώρουν ἐκεῖθεν πλήρης σπαραξικαρδίων ἐντυπώσεων. 'Αλλ' αἱ ἐντυπώσεις αὗται δὲν ἡσαν αἱ μόναι, ἂς ἀπεικόμιζον ἐν τῷ σημειώματαρίῳ μοι· ἔφερον καὶ ἄλλας φαιδροτέρας φύσεως ὡς τινας μεταγράφω ἐνταῦθο. 'Ἐν τῷ διῷ δὲν κυριαρχεῖ βεβαίως πάντοτε τὸ αἰσθημα τοῦ ἀλγους ἢ τῇς γαρδᾶς μονομερῶς ἀμφότερα συνυπάρχουσι. Τὰ τραχικάτερα δράματα ἔχουσι πάντοτε τας κωμικὰς αὐτῶν φάσεις, ἢ δὲ περισσεία μοι ἀνὰ τὰ καταστραφέντα μέρη δὲν μοι παρέσχε μόνον εἰκόνας ἀλγους καὶ καταστροφῆς εἰγεις καὶ αὕτη τὰ φαιδρά της μέρη ποικιλοντα τὴν γενικὴν σκηνογραφίαν.

* * *

Η μοναδικὴ ἀμαξική τῇς κωμοπόλεως, ητις ἔχρησιμοποιεῖτο εἰς ἐντάκτους μόνον περιστάσεις,—όπότε οἱ κάτοχοι ἐζήτουν δι' ἀγώγιων τὴν ἀξίαν ὀλοκλήρου αὐτῆς,—ἡδη καὶ αὕτη ὑποστάσα τὰς συνεπείας τοῦ φρικώδους σεισμοῦ εὑρίσκετο ἔρριμμάνη μὲ συντετριμμένους ἀξονας καὶ τεθλασμένας πλευράς ἐν τινι μάνδρᾳ, ἐν ᾧ τὰ παιδία τῆς γειτονιᾶς συγαθροῦζόμενα ἀγήρογοντο ἐπὶ τοῦ γηρακιοῦ τούτου ἔρειπον ἐνκέρυνόμενα διὰ τὴν τιμήν τῆς εἰσόδου ἐν ἀμάξη ἔστω καὶ ἐν τοιαύτῃ οίκτρᾳ καταστάσει διατελούσῃ. "Οτε, ἀγρυπνοὶ τὴν τύχην της, ἐζήτησα τὴν ἀμάξικην ταύτην ν' ἀπέλθω, ισχυρός τις μὲ γένειον τημματικῶς ἐσπαρμένον φουστανελλοφόρος, ὁ ατήτωρ αὐτῆς, μὲ ὠδήγησεν ἐν τῇ μάνδρᾳ καὶ μὲ τὴν τραχικωτέραν στάσιν ἔλληγνος ήθοποιοῦ μὲ προσεκάλεσε νὰ θρηγήσω ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ παρελθόντος μεγαλείου του, τύπτων ἐν τῷ μεταξὺ διὰ μικροῦ μαστιγίου τὰ παιδία, τραχπέντα εἰς φυγὴν ἀλλαχάζοντα καὶ συρίζοντα ἀπαισιώδες.

Μοὶ ἐξέφυγε στεναγμὸς τοῦ στήθους ἐπὶ τῇ φρικώδει θέᾳ τῆς μαθουσαλείου ἀμάξης καθ' ὃσῳ ἄλλως τε τὰς συνεπείας τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ αὐτῆς, πρώτος ἐγὼ ὥστε λογοτελον γὰρ ὑποστῶ, μεταβαίνων

έφ' ἵππου ύπὸ καύσωνα ἀνηλεῃ εἰς τὴν ὅκτω ὥρας ἀπέγουσαν ἑτέραν κωμόπολιν ή πόλιν, ἡς θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ παρασιωπήσω τὸ ὄνομα ἵνα μὴ ἔχω τηλεγραφικὰς διαμαρτυρίας παρὰ τῶν ἐκεὶ δημάρχων, ως ἐνολακεύοντο νὰ τὴν ἀποκαλῶσιν οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων. Δυσθυμῶν ἐζήτησα ἵππον, σὺνπερ μοὶ ἔφερον ὁ ἵππος οὗτος κιτρινόχρους καὶ μικρὸς τὸ ἀνάστημα μοὶ ὑπενθύμιζε τὸν ἵππον τοῦ Ἀρτανιάν. Φορτώσας τὸν μάρσιπόν μου ἐκάθησα κ' ἐγὼ ἐπ' αὐτοῦ, ἔχων δὲ συνοδὸν εὐσταλῆ καὶ λαλίστατον ὁδηγὸν ἐγκατέλιπον τὴν κατεστραχμένην πολίγνην.

Ἡ ὁδὸς ἦτο μαχγευτικωτάτη, ἀνελίσσομένη ὡς λευκὴ ταινία μέσῳ ἀπεράντων φυτειῶν σταφίδων καὶ ἀμπέλων. Τὸ κυανόχρουν τῶν πέριξ βουνῶν, ἡ μακρὰν μαρμαρίουσα ὡς πλάξι σαπφείρου θάλασσα, οἱ πάλλευκοι ἐπὶ τῶν λόφων ἐξοχικοὶ γαίσκοι, τὰ γάνια, αἱ κώμαι καὶ οἱ ὁδρόμυλοι ἀπετέλοντα ἐξαισίαν εἰκόνα τῆς ἀριστοτέχνιδος φύσεως. Ἡ θέα αὐτῇ, σπανίως παρουσιαζομένη ἐν Ἑλλάδι, μὲ ἐκράτει ἐν ἐνστάσει ἐξ ἡς μὲ ἀπέσπασεν ἡ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ μου, παρακαλοῦντός με νὰ σταματήσω τὸν ἵππον πλησίον πέτρας γρησιμευούσης ὡς ἀνάβαθμον. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας του ταύτης εἰδον αὐτὸν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν τυπικὴν τούλαχιστον συγκατάθεσίν μου, πηδῶγτα ἐπὶ τοῦ ἵππου μου καὶ λέγοντά μοι:

— Βάρτου νὰ φθάσωμε μιὰ ὥρα ἀργήτερα!

Δὲν ἤξευρον ἂν ἐπρεπὲς νὰ γελάσω ἢ νὰ ἀγανακτήσω κατὰ τῆς ἄγραν συνταγματικῆς διαγωγῆς τοῦ ἀγωγέως μου, ἀφοῦ ἔλλως τε δὲν εἶχε πρότερον ἐξακριβωθῆ ἀν ἡ μίσθωσις συμπεριελάμβανε καὶ τὰ σπίσθια τοῦ ἵππου, ἡ ἀν τούναντίον ἡ δικαιοδοσία μου περιωρίζετο ἐπὶ τοῦ σάγματος μόνον. Μή θέλων δὲ νὰ παραδήσω τὴν περὶ ὅνιου σκιᾶς γνωστὴν ἀδηριτικὴν παράδοσιν καὶ νὰ ἔλθω εἰς λόγους, ἀν μὴ εἰς γεῖρας, μετὰ τοῦ αὐθαίρετου ἀναβάτου, ἐκέντησα πρὸς δρόμον τὸν ἵππον, φέροντα βαρέως τὸ πρόσθετον κύτο βάρος. Οὕτω δὲ ἐν χαριεστάτῳ συμπλέγματι εἰσήλθομεν εἰς τὴν κωμόπολιν, οὖσαν καὶ ταύτην ἀνάστατον ἐκ τοῦ σεισμοῦ.

Μικρὰ ἐν αὐτῇ ἐπισκόπησις ἔπειθε τὸν ἐπισκέπτην, ὅτι οἱ κάτοικοι εὐποροῦσιν. Αἱ οἰκίαι διώροφοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρουσιάζον θέαν εὐπρεπεστάτην, τὸ δὲ ἐν τῇ πλατείᾳ καφενεῖον, πολυτελέσς ἐν μέρει εἶχε καὶ σφριγιστήριον, δυνάμενον ἐν ἀνάγκῃ νὰ γρησιμεύσῃ καὶ ὡς φορτηγὸς ἀμαξῆ ἀν προστηρυμόζετο ἐπὶ τεσσάρων τρο-

γῶν, πεπαλαιωμένον, ἀντικείμενον μᾶλλον ἀρχαιολογικῆς ἐρεύνης, διότι, ως ἔμαθον, τρεῖς ἢ τέσσαρες γενεαὶ εἰγον σφαιροβολήσει παίζουσαι ἐπ' αὐτοῦ. Ἀφίπειν τὸν ἐγγὺς τοῦ καφενείου ὅπερ ἦν τὸ ἐντευκτήριον τῶν ἐπισημοτήτων τῆς αὐτοπόλεως καὶ τῶν περιπατητικῶν αὐτῆς φητόρων καὶ ἀγορητῶν, οἵτινες ἔστρωνον ἐπὶ τῆς τροπέως μετὰ μοναδικῆς εὐχερείας πάντα τὰ ἐκκρεμῆ εὑρωπαῖνα λητήματα, ἐπικρίνοντες τὴν πολιτικὴν τοῦ Γλάδστωνος ἢ συμπληροῦντες τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς πολιτικῆς τοῦ Βίσμαρκ. ἢ προτείνοντες σχέδια ὁριστικῆς λύσεως τοῦ ἀντολικοῦ ἢ ἱρλανδικοῦ λητήματος.

Μόλις ἐπεφάνη ἐν τῇ πλατείᾳ, καὶ ἀμέσως λιπαρὸς, ὄλοστρόγυνλος, ὑψηλός τις, μὲν πλατείας ἀναξυρίδης καὶ φεδιγκάτων, ἐφ' ἣς ὁ πανδαιμάτωρ γρόνος εἶχεν ἀρήσει ἀνεξάλειπτα τὰ ἔγχη τῆς διαβάσεώς του, ἀποσπασθεὶς τῆς συζητούσης ὄμαδος, μὲν ἐπλησίας καλῶν με ἐξ ὄντωντος, προσεκόλλησεν ἄργων ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὰ γείλη καὶ πλήρης διαχύσεως μὲν κατησπάσθη ἀδελφικώτατα! Ἡ μορφή του μαὶ ἡτο ὄλως ἄγνωστος, ἡ δὲ φωνή του ἀγνωστοτέρα! ἐν τούτοις ὑπέκυψα εἰς τὴν θυελλώδη φιλοξενίαν του καὶ ἐπλησίασα μετ' αὐτοῦ τὸν ὄμιλον τῶν συζητητῶν ἔνθι ἐγένετο ἡ ἐπίσημος παρουσίασίς μου ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ τῆς αὐτοπόλεως, ἢν πεύδω καὶ γὰρ ἀμοιβαίως νὰ παρουσιάσω πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ημερολογίου.

* * *

Ἐν τῇ ιεραρχίᾳ τῆς παρουσιάσεως προηγήθη ἡ πρὸς τὸν κύριον εἰρηνοδίκην, τὸν Παδάμανθυ τοῦ γωρίου, Ισγύρν, ἡλιοκαές γερόντιον, ὃστις μὲ προσητένισε μὲ ῦφος ιεροεξετάστο. Ἐφερεν εἰς πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους τὸ ἀπαρχαίτητον σάλιον, προσφιλές ἐνθύμιον τοῦ πρώτου μισθοῦ ὃν εἴχε λάβει πάλι: ποτὲ ως ὑπάλληλος τοῦ δημοσίου, ἐγκεκορδύλημένος ἐντὸς αὐτοῦ μεθ' ὃσης αὐταρεσκείας ὁ Καῖσαρ ἐντὸς τῆς βασιλικῆς ἀλουργίδος. Ἡν ὁ πρύτανις τῶν θαμιστῶν τοῦ καφενείου ὅπερ αὐτὸς ὥνδυκας λέσσην. Καὶ κατέρρεε μὲν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐν ἀμφιέδωλῳ γρωματισμῷ τὸ πολυπαθὲς σάλιον ἀπὸ τῆς ὑποκύρου φάρκεως τῆς αὐτοῦ δικαστικῆς ἔξοχότητος, ἀλλ' ὁ κ. εἰρηνοδίκης ἔμενεν ἀμετάπειστος ἐνιοῶν μετ' αὐτοῦ νὰ ἀποθάνῃ, μετὰ συγκινήσεως δὲ διηγεῖτο εἰς πρώτην διέσωμένην περίστασιν πρὸς πάντας τὴν περιπετειώδη. Οδύσσειαν τοῦ σαλιού, ιδίως δὲ τὴν ράψιψιδίαν ἐκείνην, καθ' ἣν πρὸ

δεκαπενταετίας ἐν Ἀθήναις όν τοτὲ τὰς ἀπόκρεων καὶ θεώμενος μὲν χάσκων τὸ στόμα ἵταλόν τινα ταχυδακτυλουργὸν καταπίνοντα μαχαίρας καὶ τὰ κερμάτια τοῦ περιέργου συνωστιζομένου σχήλου, ἡσθνόθη τὴν ράχιν αὐτοῦ ἔλαφρυ θεῖσαν, διότι ἔτερος ἀφανῆς ταχυδακτυλουργὸς τῷ εἰγένει ἀφιρέστε! τὸ ἀκμάζον ἄλλως τε τότε σάλιον, ὅπερ μόνον μετὰ μακρὰν ἀνακήτησιν καὶ τριῶν μηνῶν πολυστένχατον πάροδον, ἡδυνόθη νὰ ἀνέύρῃ ἐπὶ τρίτης ράχεως, ἥξεν ἡς διὰ νὰ τὸ ἀποσπάσῃ ἐδέησε νὰ μεταχειρισθῇ ἔκταχτα βουλευτικὰ μέστα. Ὁ κ. Εἰρηνοδίκης, ἐκτὸς τῆς πρὸς τὸ σάλιον τρυφερᾶς ἀγάπης εἴχε καταβλήθη ἐνωρίτερον, ἐσυρε δὲ τὰ ράκη τῆς ζωῆς μετὰ κόπου βλέπων τὰ πάντα ἀλλοιωθέντα ἀπὸ τοῦ αρεοπαλείου τῆς πόλεως μέχρι τῶν ὑποδημάτων τοῦ κυρίου του, ἀτιναχίσιονει αἰδούμενα εἴχον περιθληθῆ προσωπίδας, ἢς ὁ κ. εἰρηνοδίκης ἐξελλήνικεν εἰς . . μασκαρέτας. Ὁ συνοδοιπορῶν φίλος μου κ. ΜΠ., γνωρίσας αὐτὸν ἄλλοτε μοὶ ἔλεγεν, ὅτι ἔδιδε γεύματα, τὸν γειμῶνα δὲ καὶ ἐσπερίδας, αἵτινες δὲν παρετείνοντο πλέον τῆς 10 ὥρας, καὶ ἐν αἷς ώς ἀναψυκτικὰ προσεφέροντο ῥητινίτης καὶ λεπτοκάρυκα ἐν ἀσθονίᾳ, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ παστέλια, ἀτιναχίσιον τὸ ἐγγάρωιον γλύκυσμα, ὅπερ ἐξαγγλισθὲν καὶ τοῦτο ἐπωγομάσθη σαλισθεούριδιον, ἀγνωστον πόθεν λαβέσθω τὸ σηματα τοῦ εὐγενοῦς Λόρδου πρωθυπουργοῦ. Ἐκτὸς τούτων ἔχει τὸ δικαιώματα νὰ ἐναρθύνεται ὅτι εἰσήγαγεν ἐν τῇ πόλει ἐκείνη τὰς μουσικὰς ἐσπερίδας, εἰς ἃς τὰ ἐπικρατοῦντα ἄσματα ἤσκεν τά:

Μιὰ βοσκοποῦλα ροδοπλασμένη

καὶ ὀσάνις καὶ περιστάσεις ἤσκεν πυρετώδεις, ώς τὸ παρελθόν ἔτος, τὰ ἡρωϊκὰ ἄσματα ὑπερίσχυσην τῶν ἡρωικτικῶν, τὸ δὲ

Ὦ λαγερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου,
συνεπλέκετο μετὰ τοῦ

Στὰ Γιέννινα ψήνουν ἀρνιά,

ώς συμπλέκεται τὸ λιτάριον μετὰ τοῦ ξέφους τοῦ γωροσύλακος.

Αὕται εἰσὶν καὶ πληροφορίαι μοι δέ τι ὅμως ἐγὼ ἀντελήθητην εἶναι ὅτι ὁ κ. Εἰρηνοδίκης κατεγίνετο εἰς τὴν ἱεροψαλτικὴν μάλλον καὶ ἡρέσκετο ἐπιναχληθέντων πάντοτε τὸ γεροσύνιόν, ώς ψάλλεται ἐν τῷ ναῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐκ τῶν ἄλλων παρακαθημένων, ὁ κ. Τριλεγγραφητῆς καὶ ὁ κ.

Αστυνόμος ἀπετέλουν ἐπίχαρι ζεῦγος, ὅλως ἀντιθέτων γκρα-
κτήρων. Περὶ τοῦ κ. Ἀστυνόμου θὰ ὄμιλήσω πατωτέρω ηδη πρό-
κειται περὶ τοῦ κ. Τηλεγραφητοῦ. Οὗτος ήτο ἐκ τῶν λεόντων τῆς
πόλεως· ἡ δὲ κομψοπρέπεια αὐτοῦ ἀρχομένη ἐκ τῆς κόμης, δι' οὐ
πατηγάλισκεν εἴκοσι πέντε πατ' ἐλάχιστον δράμια ἐλαχίου πρὸς
στίλβωσιν, πατέληγεν εἰς τοὺς πόδας, οἵτινες ἔχοντες τὴν ίδιοτη-
τα τοῦ τραγήλου του, δστις δὲ ἐν ὑπέφερε ζυγόν, περιεβάλλοντο
διὰ νυκτερινῶν ἐμβάδων, ἐξ ὧν ὑπέφωσκον περικυνημίδες ἀμφιβό-
λου παταριάτητος, ἀρωματίζουσκι τὴν ὀτρύνσφαιραν ἐντὸς ἀκτίνος
μεγάλης περιφερείας. Μεταξὺ τοῦ λακιστάτου ἐκείνου
ἐσμοῦ μόνος αὐτὸς ἔπαιζε βαθέων πρόσωπον ἀποκρινόμενος, ώς οἱ
πάτοικοι τῆς Ηολυνησίας διὰ μονοσυλλαβών καὶ ἕραν, ώς ποιη-
τὴς τῆς ῥωμαντικῆς σγολῆς, μελαγχολικῶς τὸν γαργαλέν του.
Βραδύτερον ἐπληροφορήθην ὅτι ἡ μελαγχολία του προήρχετο ἐξ
ἔρωτος. Εἶχεν ἀγαπήσει κόρην τινὰ ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου, τὴν
μοιούσαν, καὶ ἦν, ἡς μοι ἐπιτρέψη ὁ κ. Καλλιγάζεις νὰ μετα-
γειρισθῶ μίαν φράσιν του, καὶ ὁ ἀδειάστερος περὶ τὴν
κατολογίαν θὰ τὴν ακτέτασσεν εἰς τὰ μαστοφόρα.
Η κόρη αὕτη προσεγγίζουσα τὴν μέσην τοῦ βίου ἡλικίαν, δὲν
εἶχε παταστή ἀκόμη ἀπόμαχος τοῦ ἔρωτος· ἀνεγίνωσκε τὴν Ἀγ-
θοδέσμην τοῦ κ. Κωνσταντινίδου καὶ τὰ περιπετειώδη μυθιστορή-
ματα του Σελεύκου Μοντεπέν, καὶ ἔκαμε, πατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν
ἐν τῇ πόλει ἐκείνη ἔκφρασιν, ἀργοὶ λαδίαν, πρὸς πάντας καὶ
πρὸς τὸν ἐλαϊσσούτητον ἔτι τηλεγραφητήν.

Ο ἀπαρχίτητος σύντροφος τοῦ τηλεγραφητοῦ ήτο ὁ κ. Ἀστυνό-
μος ἀπορῶ ἔτι πᾶς πατώθωσεν ἡ φύσις νὰ συγδέσῃ τὰ ἀσύνδετα·
ἀνόμοιοι γκρακτήρες, φρονήματα, ὑπηρεσίαι, ἀνδύματα ἀκόμη, ἐγώ-
ριζοι αὐτοὺς καὶ ὅμως πατά παράδοξον δίλως φυιόμενον ὅτῳ ἡ
φύσις ἐγώριζεν αὐτοὺς τόσον αὐτοὶ συγεδέσοντο στενότερον. Δὲν ἐν-
θυμούσημαι τίς εἰπεν δτι ἡ ἀρμονία παράγεται ἐκ τῶν ἀντιθέσεων.
Ο τηλεγραφητής ήτο ἐσιγγλώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀστυνόμος
πάλιν ήτο ὁ λακιστέρος τῶν Ελλήνων. Ἐλάλει, ἐλάλει, ἐλάλει.
Καὶ ἡ φωνή του ἔφερεν ἀενήσως, ώς τὸ ὅδωρ ἀθηναϊκῆς κρήνης,
ἄγει διακοπῆς. Συγέπλεκε τὰ εὑρωπαῖα λητήματα πρὸς τὰ ἀστυ-
νομικά του πατήκοντα, καὶ ἐθεωρεῖτο νομική αἰθεντία, ἡς διατελέ-
σας ποτὲ δικαστικὲς κλητήρ, ὅπότε ἡ τύχη προσμειδιάσασα τὸν
ὑψώσεν εἰς τὴν ἐπιζηλον θέσιν ἦν ἐκέντητο ἀπὸ τῆς ἐπιτυχίας του
γάνη δημαρχεύοντος ἐξαδέλφου του. Εν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτη εἰσελθὼν

προέβη εἰς μεταρρυθμίσεις· ήτο δπαδὲς τοῦ ἀναμορφωτικοῦ συστήματος· ἡρίθμησε τὰς ἀμάξιας τῆς πόλεως, αἵτινες δὲν ὑπερέβαινον τὰς δύο, καὶ διέταξε γὰρ ἀνάπτουν φαγούς τὴν γύντα, ἂν καὶ οἱ κάτοικοι κατεκλείοντο ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἥλιου εἰς τὰς οἰκίας τῶν.

"Ἐκαμεὶ καὶ κάτι ἄλλῳ σπουδαιότερον, ἔχρισε τοὺς ἐξ ἀνωμάτων ὑγρῶν διαρρέοντας τοίχους διὰ σταυρῶν, ἐκδιώκων οὔτω, ὡς ὁ Φάρουστ τὸν Μεφιστοφελῆ, τοὺς θέλοντας γὰρ ἐνασκῶσιν ἐν δικαίωμα ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ προστατεύσμενον ὑπὸ τοῦ συντάγματος. Τὰς κακινοτομίας ταύτας εἶχε μεταφύτεύσει μετὰ τὸ τελευταῖον ἐξ Ἀθηνῶν ταξίδιον, λησμονήσας ὅμως γὰρ μεταφέρῃ καὶ τὸν βούρδου λα τῆς ἀθηναϊκῆς ἀστυνομίας ἵσως διότι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐκείνης πληρόνουσι τὸν βούρδου λα διὰ μᾶς τούλαχιστον κουμπουρίας.

Περὶ τῶν ἄλλων δὲν φέρω τὸν λόγον, διότι ἥθελον μακριγορήσει ὑπὲρ τὸ δέον ἀλλὰ δὲν δύναμαι γὰρ παραλείψω τὸν κ. Δήμαρχον. Ὁ κ. Δήμαρχος ήτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ζητοῦν γὰρ ἐπιδεικνύωσιν εἰς πρώτην μετὰ τῶν ξένων συγάντησιν πάνθ' ὅσα ἀπεταμίευσαν ἐν τῷ ορανίῳ των δι' ἀναγνώσεως ἢ ἐκ διηγήσεων. Οὔτως ώμίλησε διαδοχικῶς καὶ ἀπνευστὶ περὶ τῶν σχεδίων τοῦ Σώλασθρου ἐν τῇ Ἀνατολῇ, περὶ τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας καὶ τῶν Βουρβωνῶν, περὶ τῶν μεγάλων ρώσικῶν βλέψεων, περὶ . . . περὶ . . . Κατέληξε δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἀγγλία ἀπολέσσασα ἐξ αἰτίας τῆς δυσμενοῦς διαγωγῆς, ἢν ἔδειξεν ἐν τῷ ἐθνικῷ ζητήματι, τὰς συμπαθείας τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐπομένως καὶ τὰς τοῦ κ. δημάρχου, ζητεῖ γὰρ ἀνακτήση ἥδη ἐκ νέου διὰ τῆς ἀποστολῆς σκηνῶν καὶ βοηθημάτων ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντων.

Εἶχε πλέον νυκτώσει καὶ ἐγὼ εύρισκόμην ἔτι εἰς ἀμφιβολίαν ποῦ ἔμελλον γὰρ διαμείνω. Εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἀπῆλθον πάντες οἱ συζητηταὶ καὶ ἐγὼ ἀπέμεινα τέλος ἐν μέσῃ πλαχείᾳ, ἀστεγος καὶ νῆστις. Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ θέσιν εύρισκετο καὶ ὁ ἀνταποκριτής τῆς «Ἐφημερίδος». Συνηγώσαμεν τὰς τύχας μας, ἡ μᾶλλον τὰς ἀτυχίας μας, καὶ ἐτράπημεν εἰς ἄγραν ξενοδοχείου ἵνα καθησυχάσωμεν τοὺς ἐπαναστατήσαντας στομάχους μας. Εἰς μάτην ὅμως ἡ ἴγγηλασία οὐδεμοῦ ὑπέφωσκεν ὁ σωτῆριος φανὸς, ὁ μέλλων γὰρ μᾶς ὁδηγήση εἰς λιμένα ἀναπαύσεως. Σκότος βαθὺ καὶ σιγὴ ἐκάλυψε τὴν πολίγνην. Εἴχομεν ἀποφασίσει γὰρ κοιμηθῶμεν κάτωθεν ὑψιτενοῦς μωρέας, ὅτε αἴφνης συναντώμεν παιδικὸν φίλον διαμένοντα φαρμακοποιὸν ἐν τῇ πόλει ἐκείνη. Τῷ ἐξηγήσαμεν τὰ διατρέ-

χοντα καὶ ὀδηγήθημεν εἰς τι ξενοδοχεῖον, οὐ τινος οἱ γλοιώδεις τοῖχοι καὶ τὸ ἐλισθηρὸν ἔδαφος δὲν μᾶς ἐμπόδισαν νὰ εἰσελάτωμεν, ἐνθαρρυνόμενοι ἐν τῇ πείνης, ως ἔλληγες χωροφύλακες ἐν τῇ οἰκίᾳ φυγοδίκου.

Δι’ ἔλλειψιν τέλος Γυαρσίας ἀπεκάλυψε τοὺς λέβητας ἵνα μᾶς ἐπιδείξῃ τὰ ὅψα του. Ἐντὸς παρμεγίστου λέβητος πλήρους ἐρυθροῦ ὕδατος, ως ναυάγια ἐν Ὡκεανῷ ἐπέπλεον πάρυνιές τινες, ἐκ τῆς ἀνασκληύσεως δὲ διὰ πελωρίου κοχλιαρίου ἐπεφάνησαν τεραγιάτινα κρέατος, ως μᾶς ἔθεσαίου, ἀποσπασθέντα τίς οἵδε ἀπὸ ποιῶν γηραιὸν λείψανον ἀροτριῶντος βοός. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τίς θεῖος φιλόσοφος εἶπεν ὅτι ἡ μεγαλειτέρα ὅρεξις εἶναι ἡ πείνα τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τούτων σύδεποτε ἔξετίμησα πλειότερον.

Ἐξηγητημένοι καὶ κατάκοποι ἐπορεύθημεν εἰς τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ φίλου μας. Ὁ ὑπνος δὲν ἔδράδυνε νὰ ἔλθῃ εὐεργετικὸς καὶ καλλιόνειρος. Ὡνειρεύόμην ὅτι ὁ κ. Διληγιάννης ῥύμουλος κούμενος ὑπὲ τοῦ κ. Σιγάλα αἴκηρος ττε τὸν πόλεμον. Ὁ κ. Σιγάλας κρατῶν ὑψηλὰ τὸ λάχαρον τῆς ἔθνεις περσίας, παρότρυνε τὰ μακρόμενα πλήθη εἰς μάχην διὰ λόγων καὶ μιμήσαν σχημάτων. Ἡ μάχη ἤρχισεν. Αἱρηνης κρότοι πυροβολίσμῶν καὶ θόρυβος, οἷονεὶ κλαγγῆ ὅπλων, μὲν ἔξηράγκασαν νὰ ἐκτινχθῶ τὰς κλίνης. Σπεύδω μὲ τὴν νυκτερινὴν ἐνδυμασίαν μου πρὸς τὰ ἔξω. Φεῦ! δὲν ἤσαν πολεμικοὶ παιᾶνες μήτε θούρια πρὸς τοὺς ἄνδρας. Αρκάδας: ἤσαν οἱ γρυλλοίσμοὶ τῶν χοίρων, οἵτινες δραπετεύσαντες τῆς μάνδρας τῶν εἰσήλασαν ἐν τῇ πόλει, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, καὶ οὖς ὁ ἀστυνόμος ἐπόμενος τῷ ἀναμορφωτικῷ συστήματι ἐπυροβόλει. Τοῦτο φαίνεται ἐγίνετο συνεχῶς, διότι δε τέ εἴηρχόμενος ἤκουσαμεν τὸν παραπλεύρως ὑπιώττοντα φίλον νὰ μᾶς λέγῃ:

— Μη ἀνησυχήτε! δὲν εἶναι τίποτε! ὁ Ἀστυνόμος βαράει τὰ γουρούνια!...

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1886.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ.